

TAMSIN COOKE

DOSARELE SCARLET SPĂRGĂTOARE LA ÎNĂLȚIME

Școlăriță ziua, spărgătoare noaptea!

Traducere din limba engleză de
Sorin Petrescu

CORINT JUNIOR

O CURSĂ CONTRACRONOMETRU,
CARE DĂ PE DINAFARĂ
DE ADRENALINĂ!

PERFECTĂ PENTRU FANII
PROSCRIȘILOR DIN ORAȘE!

SCAR NU ESTE O ȘCOLĂRIȚĂ
OARECARE; ȘI NU ESTE O
SPĂRGĂTOARE OBÎȘNUITĂ.

DACĂ SCAR MCCALL NU-ȘI
POATE PĂSTRA SÂNGELE-RECE,
LUCRURILE POT SCĂPA REPEDE
DE SUB CONTROL,
DEVENIND PERICULOASE!

UN DEBUT ÎN FORȚĂ AL AUTOAREI
TAMSIŊ COOKE!

PREGĂTEȘTE-TE PENTRU O POVESTIRE
PLINĂ DE PRIMEJDII, CARE TE VA ȚINE
CU SUFLETUL LA GURĂ...

„Povestirea este palpitantă, plină de surprize și te face să nu lași cartea din mână. Este dificil de ghicit dacă Scarlet și tatăl ei vor supraviețui sau nu situației! Nici măcar spre sfârșit nu ești sigur în cine poți avea încredere și în cine nu. Abundă în întâmplări neașteptate, mai ales cu animale.

Această carte te cucerește și te face să-ți pară rău că s-a terminat. O recomand cu toată plăcerea și abia aștept să citesc continuarea!”

Roshni, 11

DOSARUL SPARGERII

ȚINTĂ:

BRĂȚARĂ AZTECĂ

CLIENT:

DESCENDENT AL UNUI PREOT AZTEC

ORIGINE:

MEXIC

SECOL:

AL XVI-LEA

MATERIALE:

AUR ȘI TURCOAZE

MARCAJE:

DESENE CU ANIMALE ABSTRACTE CIOPLITE
ÎN PIETRE DE TURCOAZ

CONDIȚIE:

EXCELENTĂ

VALOARE:

NEPREȚUITĂ

CAPITOLUL UNU

Stau lungită pe marginea acoperișului, cu toate simțurile treze. Uf, tată, unde ești? N-are cum să-ți ia așa de mult timp ca să te convingi că nu e nimeni în cameră. După care simt o mână pe umăr și sar cât colo. Nu știu cum reușesc să nu pic de pe clădirea cu trei etaje. Mă holbez uluită la tata. Cum de n-am auzit nimic? Nici măcar un pas sau vreun zgomot făcut de țigle.

Tata se scurge dincolo de buza acoperișului, sărind pe balconul de la etajul doi. Acum e acum – momentul pe care l-am așteptat! Trag adânc aer în piept și-mi dau drumul peste jgheab. Prinsă cu degetele de acoperiș, mă bălăbănesc la nouă metri și jumătate de pământ. Simt adrenalina până-n gât, îmi legăn picioarele și mă arunc în gol, aterizând cu genunchii îndoiți, lângă el. Îmi frec brațele și-mi dezmoțesc degetele.

Tata și cu mine suntem îmbrăcați la fel – salopete negre, cagule, mănuși subțiri din piele și rucsacuri.

Ochelarii cu infraroșii ne fac să vedem lumea în verde. Privim amândoi prin geamul dublu al ușii. Încăperea din fața noastră este goală, dar proprietarii dorm în camera de alături. I-om fi trezit? Nu-mi place să recunosc, dar aterizarea mea a fost mai zgomotoasă decât cea a tatei.

Din fericire, nu se aprinde nicio lumină, iar tata privește încuietorea de la ușă. Duc mâna la buzunarul din spate și scot o foiță de metal. I-o întind tatei și-l urmăresc cum anulează senzorii. Crapă ușor ușa, iar când constată că alarma nu pornește, o împinge pe șină.

Tata se strecoară primul în casă, iar eu îl urmez îndeaproape. Închide ușa de la balcon în vreme ce eu evaluez încăperea. Totul se află acolo unde mă și așteptam să fie – patul dublu, carpeta, scrinul cu sertare, masca și cutia cu bijuterii. Planul tatei era perfect întocmit.

Fac un pas înainte, când tata mă prinde de braț și arată cu degetul spre carpeta mare și ovală. Mi se usucă gura. Nu-mi vine să cred că am uitat! Ridic prompt degetul mare de la mână.

Apucăm de marginea carpetei și o rulăm ușurel, dând la iveală mici senzori de presiune presărați pe dosul carpetei. Dacă aș fi pășit pe vreunul, aș fi

declanșat o alarmă pe undeva. Cei mai mulți senzori sunt îngrămădiți sub locul unde atârnă masca aztecă. Chiar și prin ochelarii cu infraroșii, masca arată înfricoșător, te bagă în sperieți! Nu știu cum poți să dormi cu chestia asta care se holbează la tine!

Îl urmăresc pe tata cum străbate încăperea. Scoate o pensetă din rucsac și prinde să meșterească la niște fire. În vreme ce dezactivează alarma atașată de mască, pășesc tiptil pe carpetă, evitând senzorii de presiune. Ținta mea este cutia cu bijuterii aflată pe scrinul cu sertare. Potrivit planului tatei, cutia nu este dotată cu alarmă, dar, pentru orice eventualitate, pipăi cu atenție împrejur. Bun – nu dau peste niciun fir sau alt semn de extraasigurare.

Deschid capacul de lemn – caseta este plină ochi cu broșe, brățări și coliere. Încep s-o golesc, când aud un zgomot. Încremenesc! Apoi încă un zgomot – un scârțâit! Cineva se mișcă pe undeva prin casă. Abia dacă mai îndrăznesc să respir. Ochii mei se mișcă iute de la ușa care dă spre coridor la tata, care a rămas nemișcat, cu masca aztecă în mână. Tata își ridică mâna liberă, ținând-o în fața lui. Știu ce vrea să-mi transmită: nu intra în panică și nu mișca!

Rămân liniștită. Se aud pași târșâiți pe mocheta de pe coridor. Oare să spălăm putina? Privesc iarăși

la tata, dar mâna lui a rămas ridicată. Pașii trec prin fața ușii noastre, ceea ce însă nu înseamnă că suntem în siguranță. Dacă e cineva care s-a dus după bâta de crichet cu care să ne spargă capetele? Sau care o să sune la poliție? Aud un clic și o rază firavă de lumină se strecoară pe sub ușa care dă în coridor. Apoi aud un clipocit. Dau drumul unui suspin înăbușit. E cineva care merge la toaletă.

Dar rămân nemișcată, ca și tata. Clipocitul pare să nu se mai termine. În cele din urmă se aude apa trasă, un clic și raza de lumină dispare. Pașii trec din nou prin fața ușii noastre și un pat scârțâie când cineva se urcă în el. Mâna tatei tot nu a coborât. Încep să mă doară mușchii de atâta încordare. Știu că tata așteaptă ca persoana respectivă să adoarmă la loc. Dar acum pe bune! Chiar trebuie să adăstăm atât de mult timp? În cele din urmă, tata schimbă semnul cu palma într-unul cu degetul mare ridicat și face stânga-mprejur.

Plonjez iarăși în caseta cu bijuterii, pe cât de fără zgomot pot eu, de astă dată scormonind mai grăbit. Curând ochii îmi cad pe o brățară groasă cu pietre prețioase și nu-mi pot opri un rânjet. Am găsit-o! Cu degete tremurânde, ridic brățara, o împățuresc într-o bucată de catifea neagră și o strecor

în buzunarul din față al rucsacului. Dau la iveală o copie perfectă și o înghesui la fundul casetei. Apoi așez la loc bijuteriile, încercând să-mi amintesc dispunerea lor inițială. Un colier cu mărgelile și o broșă în formă de libelulă erau cu siguranță deasupra... Închid capacul și șterg cu grijă orice urmă lăsată pe lemn. Fac un pas înapoi și-mi studiez munca. Nimeni nu va observa... sper.

Mă întorc și-l văd pe tata reactivând alarma atașată la o copie a măștii, atârnată pe perete. Își șterge cu atenție toate urmele și apoi sare peste senzorii de presiune. Ne întâlnim lângă patul dublu și derulăm la loc carpeta. Tata trece din nou în revistă încăperea și dă din cap. Folosește foița de metal pentru a anihila senzorii și-mi face semn să deschid ușa. Ies afară și-l aștept să mi se alăture pe balcon.

Mă simt ușurată. Tensiunea a dispărut. Nu-mi vine să cred că am furat brățara... de una singură!

Tata încuie ușa de la balcon, iar eu îmi salt rucsacul pe umeri. Împreună, sub cerul luminat de lună, ne cățărăm peste balustradă și ne lăsăm bălângănindu-ne pe balconul de la etajul unu. Fără să mai facem pauză, ne săltăm peste altă balustradă și ne aruncăm la sol. Nicio lumină pe stradă, așa că alergăm la mașina noastră neagră și sărim în ea.

Abia după ce trecem de două străzi, tata spune:

— Ochelarii!

Îmi scot ochelarii cu infraroșii, iar tata procedează în același mod.

— Ei, ce zici? Cum m-am descurcat? explodez eu.

— Ai fost mare, spune tata.

Bat din palmele înmănușate.

— Când pot s-o repet?

— Curând, spune tata. Dar în momentul ăsta cred că ți-ar prinde bine un somn. La urma urmei, mâine ai școală.

CAPITOLUL DOI

În dimineața următoare, orele abia se scurg, iar eu cu greu mai pot să-mi țin ochii deschiși. În sfârșit, sună clopoțelul pentru pauza de prânz. Îmi iau sandviciurile, mă îndrept spre cantină și mă așez la capătul cel mai îndepărtat al mesei. În jur, ca de obicei, scaune goale.

Un grup de fete se prăbușește în scaunele de la masa învecinată, râzând și sporovăind. Inima îmi tresaltă. Așa eram și eu cu un an în urmă. Stăteam cu Jules și cu Charlie la vechea mea școală, hohotind de vreo stupizenie. Dar nu le-am mai văzut de secole. Când tata și cu mine ne-am mutat, a trebuit să-mi iau rămas-bun de la ele... și le-am dat o adresă falsă. Ele cred că locuiesc în Africa de Sud. La colțul ochilor se ivesc lacrimi.

Apoi mă scutur. A fost propria mea hotărâre de a-l însoți pe tata în misiune. Știam în ce mă bag – vechiul meu mod de viață va fi lăsat în urmă. Îmi

alung din minte imaginea prietenelor mele și mai mușc o dată din sandvici, când aud o voce de la masa alăturată.

— N-o să vă vină să credeți ce am făcut noaptea trecută!

Privesc peste umăr și văd o fată zâmbind cu toată fața. Mă întorc, dar vocea ei se aude clar și tare.

— Pe bune, am avut cea mai tare noapte, spune ea. A venit Andy și am stat împreună până pe la trei dimineața, ne-am uitat la două filme horror.

— Nu cred, chițăie una dintre prietenele ei.

— Ba da, mama și tata erau plecați...

Buzele mele n-au stare. Chiar așa? Să te uiți la două filme horror cu un băiat e *foarte tare*? Păi, când mă gândesc la cum mi-am petrecut eu noaptea, buzele mele murmură și mai abtîr. A fost prima oară când tata mi-a îngăduit să pun mîna pe un articol. Firește, am mai fost în „ieșiri” din astea, dar numai ca asistentă a lui – îi țineam sculele, țineam de șase, mă cățaram pe gurile de aerisire. Dar noaptea trecută m-a lăsat să caut brățara, să depistez alarmele...

Mă joc cu șuvițele de păr, amintindu-mi fiecare amănunt, când, deodată, înlemnesc! Ceva nu e-n regulă. În cantină s-a lăsat liniștea. Îmi ridic privirea

și, spre groaza mea, îmi dau seama că încăperea s-a golit. Oare de când stau aici?

Se aude clopoțelul și sar în picioare. Nu pot să întârzii la ore. Profesorii m-ar observa. Alerg pe holul lung și ajung în fața clasei mele. Slavă Domnului, nu sunt ultima! Mă amestec printre cei abia sosiți și mă las să cad tăcută pe locul meu de la mijlocul rândului.

Profesorul de geografie, domnul Anchor, prinde să vorbească despre pietre, iar eu mă străduiesc să ascult. Sprijinindu-mă în cot, îl urmăresc scriind câțiva termeni din geologie pe tabla electronică. Pleoapele mi se îngreunează, în trup simt o căldură plăcută, capul mi se pleacă și, înainte să-mi pot da seama, alunec în lumea viselor.

— Te plictisesc, este?

Ridic brusc capul. Domnul Anchor stă chiar în fața mea, cu brațele încrucișate. Simt o piatră în stomac.

— Iertare, bolborosesc eu, apoi îmi dreg vocea. Iertare, spun din nou, de astă dată mai pronunțat.

— Ți se scurgea saliva din gură, îmi aruncă el.

Clasa izbucnește în râs și toți ochii sunt pe mine. Îmi înclin capul și părul îmi acoperă fața. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. După un an în care m-am asigurat că mă confund cu peisajul, devin centrul atenției.